

Szántó Etelka Mint Vöröskeresztes Nővér

Ez a nagynéném, Szántó Elza. Készült Budapesten, a Fotó Székely és Társa, Andrassy út 29, Pöstyén. Hogy mit jelent az, hogy Pöstyén, azt nem tudom.

Valószínűleg önkéntes vöröskeresztes nővér volt, mert nem végzett ő ilyen vöröskeresztes nővérképzőt. Ez körülbelül az első világháború környékén lehetett. Itt úgy néz ki, hogy leány még. Az 1920-as évek előtt kellett hogy legyen, mert elég fiatalnak néz ki. Az 1910-es évek végén.

Apám legnagyobb testvére egy leánytestvér volt, Szántó Etelka, aki később, az 1950-es évek elején kivándorolt [Marosvásárhelyről] Izraelbe, miután özvegyen maradt [1948-ban]. Elza néninek hívtuk mi, de hivatalosan Etelka. A múlt század végén, 1894-ben született, ha jól emlékszem [az iratokból]. A Dózsa György utcában van a Tanügyiek háza, a Tanügyiek háza volt a nagybácsi háza, ott éltek, apámnak a nővére és a férje. A nagynéni férjhez ment egy Elekes Miksa nevű férfihez. Aki valamit is tud ezekről a fásokról, [Maros]Vásárhelytől felfele a Maros-völgyében, nagyon híres család volt az Elekes és Darvas cég. Ennek volt a részvényese és egyben igazgatója a nagybácsim. Piskin volt igazgató sokáig, és később, már az 1930-as években jöttek Marosvásárhelyre. Az úgy volt, hogy egy ideig laktak Marosvásárhelyen, akkor elköltöztek Piskire, majd visszaköltöztek [Maros]Vásárhelyre. Elekes Miksa bácsit elvitték az első világháborúba. Ott lefagyott a két lába, le kellett vágják mind a két lábát [lábfejét]. Nem tudom pontosan, hogy már rokkant volt a férje, amikor elvette, vagy a felesége volt, s közben elvitték a háborúba... mert hát ugye 1914-ben kezdődött a háború, és akkor, gondolom, már férjhez mehetett, de nem tudom. Viszont annyira jó protézist csináltak, hogy még táncolni is tudott vele. S abszolút nem látszott az, hogy bokából mind a két lábfeje hiányzott. Budapesten csináltatták a protézist. Amikor volt a deportálás, Miksa bácsit, kivételezett zsidó lévén [lásd: mentesség zsidóknak], nem vitték el deportálásra, a feleségével együtt itt maradt. Valami kitüntetés is volt -- hát nem tudnám megmondani... arany valami volt --, de lényeg az, hogy kivételezett zsidó volt, nem vitték el. De apai nagyanyám, ő 1944-ben innen, [Maros]Vásárhelyről lett deportálva, amikor már [több mint] nyolcvan éves volt. Itt volt a lányánál, nála lakott. Na most ugyaninnen, ebből a házból deportálták aput is.